

РЕШЕНИЕ

№ 3376

гр. София, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 19.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **8** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 220 от Закон за митниците (ЗМ).

Образувано е по жалба на „О.-Ф. Т. Л.“ Г. – Германия, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.2, срещу Решение № Р. 3000-2485/29.11.2021 г./32-382238 на директора на Териториална дирекция (ТД) Митница-П. към Агенция „Митници“.

Решението се оспорва като незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при издаването му и несъответствие с целта на закона. Сочи се, че административния акт е издаден при неправилно възприета фактическа обстановка. Развити са доводи, че дружеството е представило всички необходими доказателства за определяне на митническата стойност на процесните стоки – документи, доказващи реално дължимата и платена цена за доставката на стоките, което е и договорната стойност на същите, съобразно чл.70 от Регламент (ЕС) 952/2013г. Жалбоподателят се позовава на чл. 75 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 с аргумент, че той не въвежда изискване за доказване на печалба при реализация на стоката. Твърди, че от митническата администрация не е отчетена спецификата на търговските отношения между „О.-Ф. Т. Л.“ Г. и крайния клиент на стоките – международна верига „LIDL“, които са свързани с периодични, целогодишно продължаващи доставки на пресни плодове и зеленчуци, което предполага по-гъвкав подход при определяне на крайния финансов резултат и

изчисляване на търговската печалба. Така, от реализацията на стоки от вида на процесните (пресни тиквички) за едномесечен период дружеството реализира положителен финансов резултат (печалба), независимо от единичните доставки, реализирани на цена по-ниска от митническата им стойност. Иска се отмяната атакувания административен акт на Директор на директора на Териториална дирекция (ТД) Митница-П. към Агенция „Митници“. Претендират се сторените по делото разноски, включително адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адвокат Г., който поддържа депозираната жалба и моли оспореният административен акт да бъде отменен. В определеният от съда срок се представят подробни писмени бележки, доразвиващи доводите в жалбата и опровергаващи възприетото от митническите органи за липса на убедителни доказателства, че внесеното количество тиквички е продадено на цена по-ниска от стойността на направените разходи по вноса. Твърди се, че ответника по жалбата неправилно приема, че след като в конкретния случай не била реализирана печалба, според пазарната логика, то няма доказателства, че декларираната при вноса договорна стойност е достоверна. Позовава се на заключението на допуснатата експертиза, съгласно което декларираната договорна стойност на стоките при вноса е достоверна, като генерирането на печалба или загуба при реализацията на стоките не влияе върху реалността на извършените преди това търговски операции. В о.з. се представя списък на разноските по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Ответникът – Директор на Териториална дирекция Митници П., Агенция Митници, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К., оспорва депозираната жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. В определеният от съда срок се представят подробни писмени бележки, като в позиция по същество развива доводи за правилност на приложения от митническата администрация метод за определяне на митническата стойност на стоките и за законосъобразност на оспореното решение. Сочи, че митническата стойност на стоките не може да се определи по претендирания от жалбоподателя метод 4 или дедуктивен метод по реда на чл.74 параграф 2 б.В от М.. В защита на позицията в оспореното решение развива доводи за пазарната логика, която обосновава сключване на сделки с цел печалба, а в случая вносителят продавал стоката на цена, по –ниска от цената, на която я е внесъл, без доказателства за извънредни обстоятелства обосноваващи продажба на загуба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител за участие в производството.

Административен съд-София град след като обсъди писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, от фактическа страна, приема за установено:

На 06.12.2020 г. в МБ С. с регистрирана Митническа декларация (МД) с MRN № 20BG003010021621R3, с вносител „О.-Ф. Т. Л.“ Г., с която са поставени под режим допускане за свободно обръщение с цел крайно потребление пресни зеленчуци, в това число и пресни тиквички, с произход Република Турция, а именно стока № 3 – пресни тиквички с нето тегло 1800 кг.

За тази стока № 3 (пресни тиквички), с код по КН [ЕГН], е декларирана митническа стойност в размер на 4070,89 лв., преизчислена в €/100 кг. на 115,63 €/100 кг. Определената от ЕК за дата 06.12.2020 г. стандартна вносна стойност /С./ за пресни

тиквички с произход от Република Турция е 43,4 €/100 кг. Видно от сравнението на двете числа за конкретната стока, декларираната вносна митническа стойност (115,63 €/100 кг.) е по-голяма с повече от 8 % от определената за деня С. (43,4 €/100 кг.). На основание чл. 75, § 2 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, във връзка с чл. 148 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447, е учредено обезпечение в размер на 535,11 лв. Обезпечението е в размер на митото, което вносителя би платил при определената за деня С. (43,4 €/100 кг.).

Обезпечението за процесните стоки е внесено в пълен размер от пълномощника на дружеството – [фирма].

На 06.12.2020 г. с писмо с рег. № 32-358962 дружеството „О.-Ф. Т. Л.“ Г., Германия е уведомено от митническите органи, че на основание чл. 75, § 5, алинея 1 от Делегиран Регламент (ЕС) 2017/891 на Комисията, в едномесечен срок от продажбата на стоките, но не по-късно от 4 месеца от регистриране на митническата декларация от 06.12.2020 г. е необходимо да представи доказателства, че стока № 3 (пресни тиквички) са реализирани на пазара на ЕС при условия, потвърждаващи коректността на декларираната вносна митническа стойност.

На 06.01.2021 г. пълномощникът на дружеството жалбоподател - [фирма] е представил доказателства за установяване на цената, на която са реализирани процесните стоки. Цялото количество от 1800 кг. по стока № 3 (пресни тиквички) е продадено за цена от 118 €/100 кг. С молба от 03.02.2021 г. са представени и допълнителни писмени доказателства, за стоката по посочената по-горе МД.

След проверка на представените документи от страна на митническите органи е установено, че за стока № 3 (пресни тиквички), представените доказателства - фактури за последваща продажба сочат, че същите са продадени на цена 118 €/100 кг., която е по-ниска от цената на придобиване на тази стока (с деклариран разходи в митническата декларация от 06.12.2020 г.), изчисление на 129,94 €/100 кг. Митническите органи са приели, че не е представено удовлетворяващо доказателство за условията от освобождаване, поради което е определено, че внесеният за стока № 3 депозит в размер на 535,11 лв. следва да бъде задържан за заплащане на вносни мита на основание чл. 75, параграф 5, ал. 3 от Делегиран Регламент /ЕС/ 2017/891.

В съответствие с чл. 22, § 6 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. с писмо рег. № 32-202556 от 25.06.2021 г. дружеството е уведомено, че предстои издаване на решение на Директор на ТД Митница П. с което за стока № 3 (пресни тиквички) по МД с MRN 20BG003010021621R3 от 06.12.2020 ще се постанови неблагоприятен резултат - възникване на митническо задължение, поради неизпълнение на условието по чл. 75, § 5, алинея 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, и предоставеното обезпечение в размер ще бъде усвоено. На дружеството е дадена възможност за изразяване на становище в срок от 30 дни.

С молба вх. № 32-224582/14.07.2021, чрез пълномощника си [фирма], дружеството е възразило срещу предстоящото издаване на негативно решение за усвояване на депозита за стока № 3-пресни тиквички по МД с MRN 20BG003010021621R3 с изложени подробни аргументи, които са преценени от Директор на ТД Митница П. като неоснователни и е последвало издаване на оспорваното в настоящото съдебно производство Решение № Р. 3000-2485/29.11.2021 г./32-382238.

С решението административният орган е разпоредил за стока № 3 от митническата декларация - пресни тиквички да се направят съответни вписвания в клетка 1/10 (Режим) и да се коригират данните в група 4 в клетка 47 по следния начин: клетка 4/6

(Дължим размер на вносното мито - A01): вместо 0 лв. да се чете 535,11 лв.; клетка ЕД 4/4. (Данъчна основа - B00): вместо 4574,70 лв. да се чете 2566,81 лв.; клетка ЕД4/6 (Дължим размер на ДДС - B00): вместо 914,94 да се чете 513,36лв. Разпоредено е също новоопределеното задължение вносно мито (A01) – 535,11 лв. да бъде взето под отчет.

Мотивите на административния орган са следните:

Според на Европейския парламент и на Съвета Регламент (ЕС) № 1308/2013 за установяване на обща организация на пазарите на селскостопански продукти и за отмяна на регламенти, с които са дефинирани основните принципи, заложи при формиране на политиката на ЕС по отношение на селскостопанските продукти, в т.ч. и правилата при търговия с трети страни и формирането на вносните мита, спрямо някои продукти от сектора на плодовете и зеленчуците (в т.ч. и на тиквички) се прилага системата на входните цени. Според тази система, при внос на посочените стоки, не се прилага единна ставка на митото, а различни ставки в зависимост от декларираната вносна митническа стойност, при което зависимостта между митото и входната цена е обратно пропорционална – колкото по-висока е декларираната входна цена, толкова е по-ниско митото и обратно. Тъй като според митническия орган вносителят трябва да докаже, че декларираната от него митническа стойност не е завишена с цел избягване заплащането на митата, директорът на ТД Митница П. е приел, че след като стоката е реализирана на вътрешния пазар на цена, по-ниска от митническата стойност при вноса, и не са налице доказателства, които да обосновават по-високата цена, която е заявил вносителят, то в конкретния случай не е доказана достоверността на декларираната при вноса митническа стойност.

С решението е преизчислено дължимото мито за процесните стоки, отказано е освобождаването на внесеното обезпечение в размер на 535,11 лв. и същото е задържано като плащане за вносно мито на основание чл. 75, § 5 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891.

По делото е приобщена административната преписка по издаване на оспореното решение на Директор на ТД Митница П.. Приети са доказателства, допълнително представени от страните.

По делото е допусната съдебно-митническа експертиза /ССЕ/, по която е депозирано заключение от вещото лице Л. Й.. Същото не е оспорено от страните. След анализ на наличните по делото писмени доказателства и допълнително представени доказателства на електронен носител експертът е направил заключение, че стоките са декларирани пред митническите органи на Република Турция и Република България, като договорената и реално платена цена на стоките е 1900,80 евро за стоката пресни тиквички или 118,63 евро за 100 кг, с включените разходи по транспорта. Направено е заключение, че обявената цена съответства на отразената в съпътстващите стоката документи, продажната цена е заплатена, за което са представени и налични по делото платежни документи. В заключението е отразено, че цялото количество от процесните стоки е продадено, видно от представени търговски фактури, на "LIDL" Румъния при единична цена 118 €/100 кг. за пресни тиквички. Направена е констатация, че при вноса за определяне на митническата стойност е спазен чл. 70 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. На следващо място, констатирано е генерирането на печалба или загуба при реализацията на стоки след вноса им, който въпрос е засегнат частично в оспореното решение на ТД Митница П., не влияе върху реалността на извършените преди това търговски операции и плащания.

По втория въпрос (каква е митническата стойност на внасяните стоки, изчислена по метода на най-голямото сборно количество продадени стоки в страната) в заключението си вещото лице е посочил, че в случая е приложен методът „договорна стойност на внасяните стоки“ (чл.70 от Кодекса), като за прилагането му са спазени изискванията на митническото законодателство. С оглед на това, че цялото количество от стоката е продадено на “LIDL” Румъния, следва да се приеме, че това е най-голямото сборно количество, а именно при единична цена 1,18 € или 118 €/100 кг. за пресни тиквички. При тези факти експертът е стигнал до извод, че вносното мито към момента на подаване на митническата декларация на 06.12.2020 г., изчислено на база на тази стойност, съобразно данните и условията от Т. към тази дата и с оглед преференциалния режим с Турция, за процесната стока стоки е 0 %. В поясненията си към заключението, дадени в о.з. вещото лице сочи, че в счетоводството коректно е отразена цената, по която е закупена стоката от Турция. Извода по чл.70 от Митническият кодекс на съюза е, че покупната цена на стоката от Турция не следва да влияе върху продажната цена, тъй като това са две различни сделки. Посочва, че в случая са налице условията на чл.70, тъй като в кориците на делото се намира издадена търговска фактура, както и доказателство за платената стока. Твърди, че стоката не може да е продадена на загуба, поради това, е закупена на 115.63 евро за 100 кг., а е продадена на 118 евро за 100кг.

Съдът кредитира заключението на експертизата като обосновано предвид това, че вещото лице е формирал изводите си въз основа на представените по делото доказателства, компетентно изготвено и обективно с оглед липсата на данни за заинтересованост на вещото лице от изхода на спора. Вещото лице е дало пълен отговор на поставените въпроси, ведно с аргументация на изводите, до които е стигнало.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 вр. чл. 220 от ЗМ преклузивен 14-дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването – Решение № Р. 3000-2485/29.11.2021г./32-382238, издадено от Директор на Териториална дирекция Митници П., Агенция „Митници“ е връчено на жалбоподателя на 02.12.2021 г., видно от положения подпис и дата (л.48), жалбата до съда е депозирана чрез административния орган, по пощата с дата на пощенското клеймо 16.12.2021г. (л.13), заведена е на 20.12.2021 г., с вх. № 32-413549/20.12.2021 г.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен митнически орган. Директорът има качеството на митнически орган по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗМ и чл. 5, т. 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна, като е изложена подробна обосновка за извода за определяне на митнически задължения и задържане на представените депозити за удовлетворяването им. Не се установяват допуснати съществени нарушения на административно производствените правила в процеса по издаване на акта.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

Спорът в случая е относно съответствието на акта с материалния закон. Страните не спорят относно фактите.

Декларираната от жалбоподателя при вноса на стоката митническа стойност, определена по основния метод по чл. 70 от Регламент № 952/2013, превишава с над 8

% определената за датата на декларирането стандартната вносна стойност, поради което е изискано и представено обезпечение за разликата в митата. Не се отрича и че цената, на която дружеството впоследствие е продало процесната стока (тиквички) на Л. е по-ниска от декларираната митническа стойност. Спорът по същество се свежда до това основателно ли митническите органи са извършили корекции в подадената от жалбоподателя митническа декларация и законосъобразно ли са отказали освобождаване на внесения депозит на стоката по митническа декларация с MRN 20BG003010021621R3 за плащането на вносно мито, преизчислено на база стандартната вносна стойност за процесните стоки.

За да отговори на тези въпроси, съдът взе предвид следното:

Съгласно чл.69 от Регламент (ЕС) № 952/2013 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА за създаване на Митнически кодекс на Съюза (М.) митническата стойност на стоките във връзка с прилагането на Общата митническа тарифа и нетарифните мерки, установени от разпоредби на Съюза, уреждащи специфични области, отнасящи се до търговията със стоки, се определя в съответствие с членове 70 и 74. В чл.70 е регламентирано определянето на митническата стойност въз основа на договорната стойност, която е действително платената или подлежащата на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза. Действително платената или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или трябва да плати на продавача или на трета страна в полза на продавача за внасяните стоки, и включва всички суми, които са платени или трябва да бъдат платени като условие за продажбата на внасяните стоки. Според чл.71, параграф 1, б. „д“ от М. при определяне на митническата стойност, към действително платената или подлежащата на плащане цена за внасяните стоки се прибавят разходите за транспорт и застраховка за внасяните стоки и разходите за товаро-разтоварните и обработващите операции, свързани с транспорта на внасяните стоки до мястото, на което стоките са въведени на митническата територия на Съюза.

В чл.74 от Регламент 952/2013 са посочени вторичните методи за определяне на митническата стойност. Според параграф 1 от разпоредбата, когато митническата стойност на стоките не може да се определи съгласно член 70, тя се определя, като се прилагат последователно букви от а) до г) от параграф 2, докато се стигне до първата от тези букви, по която може да се определи митническата стойност на стоките. Редът на прилагане на букви в) и г) от параграф 2 се обръща, ако деклараторът поиска това. Видно от параграф 2 на чл. 74 митническата стойност, определена в резултат на прилагането на параграф 1, е: а) договорната стойност на идентични стоки, продадени с цел износ с местоназначение в митническата територия на Съюза и изнесени в същия момент или приблизително в същия момент, както и стоките, подлежащи на остойностяване; б) договорната стойност на сходни стоки, продадени с цел износ с местоназначение в митническата територия на Съюза и изнесени в същия момент или приблизително в същия момент, както и стоките, подлежащи на остойностяване; в) стойността, основаваща се на единичната цена, по която се продава на митническата територия на Съюза най-голямото сборно количество от внасяните стоки или от внесени идентични

или сходни стоки на лица, които не са свързани с продавачите; или г) изчислената стойност.

Съгласно чл.181 от Регламент (ЕС) № 1308/2013, за целите на прилагането на митническата ставка по Общата митническа тарифа по отношение на продуктите от секторите на плодовете и зеленчуците, входната цена на дадена партида е равна на нейната митническа стойност, изчислена в съответствие с Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета (Митническият кодекс) и Регламент (ЕО) № 2454/93 на Комисията. За да се гарантира ефикасността на системата, на Комисията се предоставя правомощието да приема делегирани актове с цел да се гарантира, че достоверността на декларираната входна цена на съответна партида се проверява, като се използва фиксирана стойност при вноса, както и да се определят условията, при които се изисква предоставяне на гаранция.

Комисията е приела Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 от 13 март 2017 година за допълване на Регламент (ЕС) № 1308/2013 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на секторите на плодовете и зеленчуците и на преработените плодове и зеленчуци, за допълване на Регламент (ЕС) №1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на санкциите, приложими в посочените сектори, и за изменение на Регламент за изпълнение (ЕС) №543/2011 на Комисията. Според чл. 75, пар. 1 от Регламента, за целите на член 181, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1308/2013 продуктите от секторите на плодовете и зеленчуците и преработените плодове и зеленчуци, посочени в споменатия член, са тези, които са изброени в приложение VII към настоящия регламент. Според пар. 2, когато митническата стойност на продуктите, изброени в част А от приложение VII, се определя според договорната стойност и тази митническа стойност е по-висока с повече от 8 % от фиксираната ставка, изчислена от Комисията като фиксирана стойност при внос в момента на съставяне на декларацията за допускане на продуктите за свободно обръщение, вносителят трябва да предостави гаранцията, посочена в член 148 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 на Комисията. За тази цел размерът на вносното мито, което би се дължало, се равнява на дължимото мито, ако въпросният продукт е бил класифициран въз основа на съответната фиксирана стойност при внос. Когато митническата стойност се изчислява в съответствие с член 74, параграф 2, буква в) от Регламент (ЕС) № 952/2013 (стойността, основаваща се на единичната цена), митото се приспада в съответствие с член 38, параграф 1 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/892. В този случай вносителят предоставя гаранция, равна на сумата на митото, което би подлежало на плащане, ако класирането на продуктите е извършено въз основа на приложимата фиксирана стойност при внос. Митническата стойност на продуктите, внесени на консигнация, се определя пряко в съответствие с член 74, параграф 2, буква в) от Регламент (ЕС) № 952/2013, като за тази цел по време на периодите, в които е в сила, се прилага фиксираната стойност при внос, изчислена в съответствие с член 38 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/892. Вносителят разполага с един месец от продажбата на въпросните продукти, като се спазва максималният срок от четири месеца от датата на приемане на декларацията

за допускане за свободно обръщение, за да докаже, че партидата е освободена според условия, потвърждаващи правилното определяне на цените, посочени в член 70 от Регламент (ЕС) № 952/2013, или да определи митническата стойност, посочена в член 74, параграф 2, буква в) от споменатия регламент. Предоставената гаранция се освобождава, когато е предоставено удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване. В противен случай гаранцията се задържа посредством плащане на вносни мита. За да се докаже, че партидата е освободена съгласно условията, посочени в първа алинея, освен фактурата вносителят предоставя всички документи, необходими за извършването на съответната митническа проверка по отношение на продажбата и освобождаването на всеки продукт от въпросната партида, включително документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на партидата. Ако при проверка компетентните органи на държавите членки установят, че изискванията на настоящия член не са спазени, те събират дължимото мито в съответствие с член 105 от Регламент (ЕС) №952/2013. Размерът на митото, който следва да бъде събран или остава да бъде събран, включва лихва от датата на допускане на стоките за свободно обръщение до датата на събиране на дължимото мито. Прилаганият лихвен процент е този, който е в сила за операции по събиране на вземания съгласно националното законодателство.

При така очертаната нормативна уредба и въз основа на събраните по делото доказателства съдът намира, че издаденото решение е незаконосъобразно. Анализът на посочените разпоредби сочи, че установената в чл. 75 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 процедура е по същество средство за защита на финансовите интереси на Общността при вноса на стоки, за които се прилага системата на входните цени. Целта на установения механизъм, свързан с представянето на гаранция е, първо, да се засили контролът и извършването на проверки относно митническа стойност на стоките, когато тя се определя по метода на договорната стойност, и на второ място, да се улесни и обезпечи ефективното събиране на дължимите митни сборове в случай, че не се потвърди достоверността на декларираната митническа стойност. Разпоредбата обаче не установява нов способ за определяне на митническата стойност на стоките, т.е. посочената процедура е насочена преди всичко към засилване на контрола, осъществявани от страна на митническите органи, с цел проверка относно спазването на условията за определяне на митническата стойност по договорния метод. Делегиран Регламент 2017/891 обаче не изключва възможността за прилагане метода на договорната стойност, ако митническата стойност, определена по този начин, се отклонява от фиксираната стойност при внос с над 8 %, стига да са налице убедителни доказателства, че именно това е реално платената или подлежаща на плащане цена на стоките. Един от приетите като надеждни критерии за достоверността на декларираната пред митническите органи договорна стойност е цената, по която стоката е реализирана на пазара след освобождаването за потребление, тъй като обичайната търговска логика предполага, че стоката се продава на по-висока цена, отколкото е закупена и съответно внесена в Европейския съюз. Този критерий обаче не се

абсолютизира от законодателя, поради което и не е изрично и категорично установен като (единствено) условие за вземането на решение относно освобождаването на гаранцията. Регламентът изисква вносителят да докаже, че партията е освободена според условия, потвърждаващи правилното определяне на цените, посочени в чл.70 от Регламент (ЕС) № 952/2013, т.е. че митническата стойност е действително реално платената или подлежаща на плащане цена на стоките съобразно чл.70, параграф 2 и по отношение на нея са изпълнение условията на параграф 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013.

Съдът счита, че неправилно митническите органи са приели, че представените пред тях доказателства не са удовлетворяващи и са отказали да признаят декларираната от дружеството митническа стойност, определена по метода на договорната стойност. Видно е, че за стоките по процесната митническа декларация са представени фактура за покупка и за транспорт, международни товарителници, фактури за продажбата на стоките на първо търговско ниво, стокови разписки за получаване на стоките, потвърждения за получени доставки; справка – калкулация за формиране на продажната цена, извлечения от счетоводни сметки; дневниците за покупка и за продажба на стоките, декларации по ЗДДС и VIES декларации, както и доказателства за плащане на доставната цена. Представените доказателства са многобройни и непротиворечиви, и няма причина да не бъдат ценени. С оглед на тях следва да се приеме за установено, че договорената и реално платена цена на стоката - 1800 кг. пресни тиквички е 1900,80 €, както е установило и вещото лице по назначената съдебно-икономическа експертиза, чието заключение съдът кредитира като обективно и обосновано. Въз основа на тази цена митническа стойност на стоката, определена по метода на най-голямото сборно количество, продадени стоки в страната, посочен в чл.74 пар.2 „в“ съобразно от Регламент (ЕС) № 952/2013, е 2124 евро или 118 евро за 100 кг.. След като не са налице данни, че договорената или реално платена цена на стоката е различна или че е налице неспазване на някое от условията по чл.70 - 71 от Регламент (ЕС) № 952/2013, то митническите органи не могат да откажат да признаят определената по този начин митническа стойност или да приемат за такава стандартната вносна стойност.

По отношение на доводите на митническите органи в подкрепа на тезата им, че тези доказателства не са удовлетворяващи, а именно, че продажната стойност на процесните тиквички е по-ниска от митническата им стойност и съответно, че не се формира печалба от съответната търговска операция, съдът намира за основателно оплакването на жалбоподателя, че административният орган е игнорирал дадените от него обяснения, касаещи продължителността и характера на неговите взаимоотношения с търговската верига Л. България, които обосновават липсата на положителен финансов резултат (печалба) от конкретната доставка. Търсенето на пазарна логика при преценката на достоверността на декларираната митническа стойност е необходимо и обосновано, но то не може да се формализира и да се свежда във всички случаи до просто сравнение между покупна и продажна цена. Ако това беше законодателната идея, то нямаше да се възложи на митническите органи да преценяват доказателствата и да правят заключения дали в крайна сметка декларираната договорна стойност е реално платената цена на

стоката. Многообразието и сложността на търговските отношения, предполага конкретна преценка относно наличието на икономически интерес и търговска логика, при отчитане на всички факти и обстоятелства по конкретния случай. В случая жалбоподателят е навел доводи, че с купувача на вътрешния пазар – Л. България Е. има дълготрайни търговски взаимоотношения, които позволяват отделни партии да бъдат продавани на по-ниска от себестойността им цена, което се обяснява с провеждани промоционални и рекламни кампании. Изтъкнал е и че в резултат на целогодишно осъществяваните доставки за Л. България финансовият резултат следва да се преценява за месечен период. В подкрепа на тезата си е представил доказателства в хода на административното производство.

Административният орган е отхвърлил тази доводи, мотивирайки се с това, че обезпечението е еднократно и покрива една единствена операция за потенциално митническо задължение, а не декларациите, подадени в рамките на един месец. Това действително е така, но обясненията на жалбоподателя и представените от него доказателства са относими за преценката относно наличието на търсената от митническите органи пазарна логика. Разглеждането на конкретната митническа операция и проверката на митническата стойност не изключва анализа на отношенията между страните в по-широк контекст. В случая съдът приема, че административният орган неоснователно е игнорирал обясненията на дружеството в тази насока и представените от него доказателства, което прави необоснован и извода му за отсъствие на търговска (пазарна) логика в извършената стопанска операция.

Предвид всичко изложено дотук, съдът счита, че митническите органи неоснователно са отказали да освободят представеното от дружеството – жалбоподател обезпечение в размер на 535,11 лева. Оспореният акт се явява незаконосъобразен поради противоречие с материалния закон и следва да бъде отменен, а преписката да ес върне на компетентния орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото - за държавна такса, възнаграждение на вещото лице и адвокатско възнаграждение, съгласно представения списък, следва да бъде уважено. Същите са поискани своевременно, като са представени и съответните документи за реалността им – фактура, договор за правна защита и съдействие и банково извлечение, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът не намира за основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, защото същото е определено около минималния размер, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в приложимата редакция, към момента на плащане на възнаграждението).

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2, предл. второ и чл. 173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „О.-Ф. Т. Л.“ Г. Германия /OGL F. T. LEBENSMITTELVERTRIEB G., представлявано от Н. Г., Решение № Р. 3000-2485/29.11.2021г./32-382238 от на директора на Териториална дирекция (ТД) Митница-П. към Агенция „Митници“.

ВРЪЩА преписката на Директора на Териториална дирекция Митница "П.", Агенция "Митници" за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на О.-Ф. Т. Л.“ Г., Германия/OGL F. T. LEBENSMITTELVERTRIEB G., представлявано от Н. Г., направените по делото разноси в размер на 800.00 лв. (осемстотин лева).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: